

ONNI JA SINNA

ANNA SAVOLA

Anna Savola

Onni ja Sinna

SAGA Egmont

Onni ja Sinna

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2022, 2025 Anna Savola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727267838

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

Onni ja Sinna

1. We are the Champions

Onni juoksi. Kolmen ja puolen minuutin kilometrivauhtia. Soratie rapisi lenkkarien alla. Peltojen väri oli jo vaihtunut vihreästä kullankeltaiseksi, mutta puissa oli vielä kesän vehreys jäljellä. Tien reuna kasvoi timoteita, ohdaketta ja maitohorsmaa. Jotain muitakin mutta ei tässä vauhdissa ehtinyt mitään kasvintunnistusta tekemään.

Juoksu kulki hemmetin hyvin, oli kulkenut edellisen viikonlopun SM-kisoista asti. Tai oikeastaan jo ennen sitä. Ei huonolla juoksukunnolla olisi irronnut 3000 metrin SM-pronssia ja 5000 metrin neljättä sijaa 19-vuotiaiden sarjassa.

Ajatuskin voitetusta mitalista sai Onnin askeleen kulkemaan entistä lennokkaammin. Lopultakin oli tullut näyttöä siitä, että kymmenen vuoden työ alkoi tuottaa tulosta. Tai ei juoksemista työkse voinut kutsua. Se oli elämäntapa. Tapa tuntee, että oli elossa. Tapa tyhjentää päätä kaikki muu. Juostessa tunsu itsensä nopeaksi, kevyeksi ja vahvaksi yhtä aikaa.

Kun Onni oli koko kevään joutunut pitämään juoksemisesta

taukoa rasitusvamman vuoksi, hänestä oli tuntunut siltä, että eli vain puoliksi. Olihan hän tehnyt kymmeniä tunteja korvaavia harjoitteita: pyöräilyä, vesijuoksua, kuntopiiriä, jopa rullahiihtoa, mutta koko ajan Onni oli kaivannut juoksua. Onneksi lähimässä kaupungissa oli yleisurheilumaajoukkueen entinen fysioterapeutti, jonka ansiosta Onni oli ehtinyt saada itsensä kisakuntoon vielä loppukesäksi.

Onni vilkaisi kelloa. Sykkeet näyttivät siltä miltä pitikin. Vielä kuusi minuuttia vauhdikkaampaa juoksua, sitten olisi aika siirtyä loppuverryttelyyn. Hölkytellessään kotia kohti Onni yritti muistella seuraavan päivän lukujärjestystä. Koulua – Ranta-Kaskilan lukion kolmatta vuotta – oli takana vasta viikko, eikä Onni vielä muistanut kunnolla tuntien paikkoja. Maanantai-, keskiviikko- ja perjantaiamuisin Onnilla alkoi koulu vasta kymmeneltä, niin että ehti tehdä aamutreenin ennen koulua. 48 oppilaan lukiossa ei tietenkään mitään erillistä urheilulinjaa ollut, mutta hyvin Onnin aikataulut oli saatu aina järjestettyä. Jonkin verran asiaa oli ehkä auttanut, että Onnin valmentaja, Savisen Heikki, oli lukion rehtorin eno.

Onni hölkkäsi vielä viimeiset metrit kotipihaan. Punaisen kotitalon he olivat isän kanssa maalanneet keväällä, ensi keväänä oli tarkoitus maalata autotalli ja pihavarastot. Talo oli entinen maatilän päärakennus, jonka Onnin ukin isä oli aikanaan rakentanut ja jota ukki oli laajentanut. Onnin isovanhemmat olivat vielä olleet maitotilallisia, mutta Onnin isän pölyallergian ja ukin selkävaivojen vuoksi lehmistä oli luovuttu jo ennen kuin sukupolvenvaihdos olisi tullut ajankohtaiseksi. Nyt Onnin isä työskenteli kaupungissa, maaseutuoppilaitoksen rehtorina. Äiti puolestaan oli töissä oman kylän päiväkodissa.

Onni avasi kotioven ja riisui lenkkarit välieteiseen. Hän ei eh-

tinyt ulkoeteistä pidemmälle, kun isä tuli vastaan salamyhkäisen innostunut ilme kasvoillaan.

– Tulehan Onni olohuoneeseen, niin saat kuulla jotain erikoista, isä myhäili.

Onni pyyhkäisi kämmenselällä enimmäkseen hiet otsalta ja seurasi isäänsä mummon joskus 80-luvulla sisustamaan mutta kodikkaaseen olohuoneeseen. Lattialla oli kaksi isomummon kutomaa punavalkoista räsymattoa ja seinällä sinisävyinen perintöryijy. Ruskea, uudelleen verhoiltu sohva oli nähnyt parhaat päivänsä silloin, kun markka vielä oli käypää valuuttaa, ja leivinuunin punaiset tiilet olivat vuosien kuluessa tummuneet, mutta Onni ei missään nimessä olisi halunnut mitään steriiliä trendisustusta tämän tilalle.

Isä istahti lempinojatuoliinsa, jonka hänen veljensä eli Onnin setä oli nikkaroinut isälle 40-vuotislahjaksi. Onni jäi nojailemaan sohvan käsinojaan, koska ei halunnut liata huonekaluja hikisillä vaatteillaan.

– Noniin, kuulepas tätä, isä aloitti. – Arvaahan, kuka minulle äsken soitti?

– Lauri Tähkä? Suuta vai kitaraa? Onni arvasi.

Isä ei innostukseltaan ehtinyt edes kommentoida vaan jatkoi kertomista:

– Virtasen Jere.

Nyt Onninkin mielenkiinto heräsi. Jere Virtanen oli todennäköisesti yksi tämän hetken parhaita kestävyysjuoksuvalmentajia. Hänen valmennuksessaan oli ainakin kaksi yleisen sarjan Suomen kärkeeseen kuuluvaa juoksijaa, ja lisäksi hän toimi valmentajana siinä urheilulukiossa, jossa Onnin ikäluokan Suomen mestari treenasi ja opiskeli. Siihen lukioon Onnikin oli itse asiassa

ysiluokan yhteishaussa hakenut, mutta jäänyt yhden pisteen päähän sisäänpääsyrajasta.

– Joo, isä jatkoi pystymättä peittämään leveää hymyään. – Jere soitti ja kysyi, saisko sinut houkuteltua vaihtamaan heidän lukioonsa. Siellä oli urheilulinjalta juuri vapautunut yksi paikka, ja Jere kysyi, kiinnostaisko sinua. Samalla pääsisit tietenkin siihen lukion valmennusporukkaan. Minä sanoin, että kysyn sinulta, itsehän sinä päätökses teet.

Onni tunsu, miten jännitys alkoi kuplia sisällä. Melkein teki mieli tuulettaa, samalla tavalla kuin SM-pronssin jälkeen.

– No totta hitossa kiinnostaa.

Isä vilkaisi Onnia varoittavasti. – Onni, muistapa kielenkäyttö.

Mutta sitten isäkin virnisti niin että suu oli revetä. – Hieno homma. Niin minä vähän arvelinkin. Tehdään huomenna kaikki järjestelyt, niin jospa pääsisit ensi viikolla jo muuttamaan. Jere sanoi, että koulun asuntolassa on vapaita huoneita.

Illalla Onni meni käymään valmentajansa Heikin luona. Savisen Heikki oli yhtä lailla perhetuttu kuin valmentaja. Hän oli valmentanut aikanaan jo Onnin tättä ja hänen lisäksi kymmeniä muita alueen eri-ikäisiä kestävyysjuoksijoita.

– Tulehan poika kahville, Heikki kehotti, kun Onni astui sisään vanhaan mutta hyvin pidettyyn rintamamiestaloon. Karde-mumman tuoksusta Onni päätteli, että Heikin vaimo Mirja oli juuri leiponut, ja eikö vain tupakeittiön punaruudulliselle pöytäliinalle ollut katettu lautasellinen tuoreita voisilmäpullia kahvikuppien lisäksi.

Onni istahti pöytään Mirjaa ja Heikkiä vastapäätä, kaatoi kahviin maitoa ja kertoi sitten lukiopaikastaan.

– No jopas. Mahtava juttu, poika, Heikki kehui.

– Ihan yksinkö sinä sinne kaupunkiin muutat? Mirja kysyi ja näytti Onnin mielestä vähän huolestuneelta.

– Joo, kyllä mä. Eihän sinne aja kuin puoltoista tuntia täältä.

– Niin mutta on siellä kuitenkin aika erilaista kuin täällä maalla. Miten iso se koulukin mahtaa olla? Mirja pohti.

– Elä sinä Mirja hättäile, kyllähän tuo poika pärjää, Heikki rauhoitteli. – Onni on fiksu poika ja johan se on täysikänenkin. Kuhan et vaan anna niiden kaupungin emäntien päätäs sekottaa, hän lisäsi pilke silmäkulmassa Onniin katsoen.

– Muistatko, Mirja, sen Yläkorven Oton, jota minä aikanaan valmensin, Heikki jatkoi. – Pirun kova kolmosen juoksija. Mutta sitten muutti opintojen perässä kaupunkiin eikä mennyt kuin viikko, niin jo löys sieltä itelleen emännän. Ja siihen se Oton juoksukunnon kehitys sitten loppukin. Ei malttanut poika enää lenkillä käyä, kun kiinnosti vissiin se emännän kainalossa istuskelu enemmän. Yhen kesän se vielä juoksi, mutta kun ei siitä enää mittään tullu, niin lopetti sitten kokonaan. Perhehän sillä Otolla nyt jo on, mutta en muista, liekö saman vai eri naisen kanssa, Heikki hymähti.

– Okei, Onni sanoi kohteliaasti, kun näytti sille, että Heikki odotti hänen vastaavan jotain. Jos Onni yhden asian oli päättänyt, niin sen, että tästä Jere Virtasen tarjoamasta tilaisuudesta otettaisiin kaikki irti. Onnilla ei todellakaan ollut minkäänlaista aikomusta tuhota juoksu-uraansa yhdenkään naisen takia.

– En minä usko, että Onni kenenkään tytön vietäväks lähtee, Mirja totesi diplomaattisesti.

– Ei, eipä varmaan, Heikkikin vahvisti. – Onhan tällä pojalla sen verran kovat tavoitteet ja terve järki päässä. Kyllä Onni tietää, mitä tekkee.

2. Girls just wanna have fun

Sinnaa vitutti. Mitäs muutakaan. Normaali yleisvitutus. Hän istui sotkuisen keittiöpöydän ääressä opiskelijakaksiossa ja selasi läppäriltä lukion historian viitoskurssin kirjaa. Ei voinut vähempää kiinnostaa. Kirjan nimi oli *Kiehtova historiamme*. Vitun kiehtovaa, joo.

Siivotakin pitäisi. Pöydällä lojui mainoksia, pari mustaa bannaania, hiuslenkkejä, tyhjä maitopurkki ja likaisia astioita odottamassa tiskikoneeseen laittoa. Lavuaarissa ja sen reunalla odottavien lisäksi. Sisko oli taas viettänyt koko viikonlopun poikaystävänsä luona ja kodinhengittären leikkiminen jäänyt Sinnan vastuulle.

Pöydän kulmalla, tyhjän hedelmäpussin päällä, alkoi Sinnan naarmuinen puhelin hurista. Jesse. Taas. Eikö se vitun urpo älynnyt, että Sinnaa ei kiinnostanut. Enää. Häntä kiinnosti vain niin kauan kuin jutussa oli jotain haastetta. Kun homma muuttui liian helpoksi, oli aika sanoa heippa.

Sinnan toinen jalka naputti lattiaa. Ei jaksanut keskittyä. Vitut

Kun kovistyttö valloittaa urheilijapojan sydämen...

Onni on lukioikäinen urheilijapoika, jonka vapaa-aika kuluu kestävyysjuoksun parissa. Kun Onnille tarjotaan yllättäen paikkaa arvostetussa urheilulukiossa, hän päättää tarttua tarjoukseen – siitäkään huolimatta, että se tarkoittaa maaseudulta kaupunkiin muuttamista.

Uudessa kotikaupungissa ja koulussa kaikki on uutta ja jännittävää. Onni tutustuu koulun käytävillä Sinna-nimiseen tyttöön, joka herättää hänessä ristiriitaisia tunteita. Sinnalla on koviksen maine, ja poikaystävät vaihtuvat tiuhaan tahtiin. Mutta onko Sinna kuitenkaan sellainen, mitä muut väittävät? Onko myös Onnin sydän vaarassa?

Onni ja Sinna on valloittava nuortenkirja ensirakkaudesta.

Anna Savola työskentelee opettajana ja kirjoittaa nuorille.
Onni ja Sinna on hänen esikoisromaaninsa.